

ÂHENK

FİKİR KÜLTÜR EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 12 NİSAN 2004

Hüzün

AHENK 12. SAYI DİZİN

12. SAYI

NİSAN 2004

Karaçorlu Mehmet Sait, **Editör'den**, Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa: 4

Pekin Süleyman, **İlan-ı Aşk** , (Şiir) Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:5

Yüksel Coşkun, **Cuma Mektubu** Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:6-7

Parlak Ali, **Horlandı Yürek**, (Şiir) Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:8

Atalay Mustafa, **Estetik Cinayet**, Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:9

Metinoğlu Selman, **Var Mı İçinide Beni Tanıyan**, Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa: 10,11,12

Yüksel Coşkun, **Benim Doğduğum Köyü**, Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:14

Şerifoğlu Adnan, **Sen Bana**, (Şiir) Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:15

Harputlu Mehmet, **Karanlığın Kahkahası**, Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:16,17

Aşık Reha, **Yağmur Gül Ve Sen**, (Şiir) Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:18

Kutlu Dilruba, **Yağmur Yağsın**, (Şiir) Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:19

Geçkin Hayrettin, **Şiirkondu**, (Şiir) Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:20

Karaman İsmail, **Sinema**, Nisan 2004, Sayı: 12, Sayfa:21,22

ÂHENK

FİKİR KÜLTÜR EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 12 NİSAN 2004

ÂHENK

FİKİR KÜLTÜR
EDEBİYAT DERGİSİ

SAHİBİ

AHENK AJANS İLETİŞİM
VE BİLİŞİM HİZMETLERİ

EDİTÖR

M. SAİT KARAÇORLU

YAYIN KURULU

- * M.S.Karaçorlu
- * Bicahi Esgici
- * Atilla Gagavuz
- * Bahri Akçoral
- * Coşkun Yüksel

İDARE YERİ

Yahyakaptan Mahallesi F46

D:27 K:6 İzmit

İLETİŞİM

0 262 311 54 58

editor@ahenkdergisi.com

DİZGİ-MİZANPAJ

Âhenk Ajans

BASKI

.....

Bu sayıda;

Karaçorlu Mehmet Sait, Editör'den.....	4
Peşin Süleyman, İlan-ı Aşk	5
Yüksel Coşkun, Cuma Mektubu	6-7
Parlak Ali, Horlandı Yürek	8
Atalay Mustafa, Estetik Cinayet	9
Metinoğlu Selman, Var Mı İçinide Beni Tanıyan 10,11,12	
Yüksel Coşkun, Benim Doğduğum Köyü	14
Şerifoğlu Adnan, Sen Bana.....	15
Harputlu Mehmet, Karanlığın Kalkıkası	16,17
Aşık Reha, Yağmur Gül Ve Sen.....	18
Kutlu Dilruba, Yağmur Yağsın	19
Geçkin Hayrettin,Şirîkonda	20
Karaman İsmail, Sinema.....	21,22

Eylül neden hüznü çağırır ?

“Karamsarlık şark kültürünün alamet-i farikasıdır”

Ve hüznü neden insanın damarlarında dolaşan kan kadar yakındır ?

“Pesimist misin nesin ?”

Neden her hüznü aşına bir dost yüzünden daha tanıdık gelir hiç şaşırtmadan ?

“Her şeyi kötü görmek ve göstermek yerine hayata biraz gülümseyerek bakabilmeliyiz, değil mi ?”

Dalgın gezilen sokak başlarından çıkıveren ve hiç beklenmediği halde sanki davet edilmişçesine mesafesiz bir ahbab sırnaşıklığıyla kollarını boynuna dolar insanın.

“Hiç iyi bir şey yok mu kardeşim bu dünyada, iyi şeyleri de görelim artık.”

Şair nasıl hüznün hafızasını yakalamış ve nasıl; “İlk çocuğunu kaybettiğinde kendini yerden yere vurarak ağlayan anneyi gördüğünde, kendi ilk kaybettiği çocuğu hatırlayıp omuzlarını titreterek ağlayan yaşlı bir kadının hıçkırıkları gibi titreyen” anlamını sadece bir tek dizinin içine sığdırabilmiş?

Belki; şiiri ve sanatı “kuyruğuna basılınca feryat eden hayvancıkların çığlıkları” derecesine düşürenler, yani hüznün ve acının dengesini bulamayanlar böylesine zıt ve köktenci bir karşı duruşa zemin teşkil etmiş olabilir.

Çünkü insanı insan yapan acıları ve hüznüdür. Atılmış bütün kahkahalar, ömrün geri dönüşüm kutusuna kalıcı olarak atılan kesintilerdir. Aslolan hüznelerdir. Hüznler kadar insan, insan olabilir. Benliğini yücelten kulelerin taşlarını hüznlerinden kalıplarla örebilir ancak. Ve ruhunun evrimini hüznün kimyasında döndürebilir.

Ama yine de hüznün bunların hiç biri değildir. Olamaz. Olmamalıdır. Hüznün, insanın kendi ruhunun derinliklerine yapması gereken yolculuktur. Bu yolculuk hüznün sahibini yüceltecektir. İşte bu yüzden denmiştir ki: “Hüznün insanın kalbini gaflet vadilerinde dağınık olmaktan korur. Hüznün hakikat yolcusunun vasıflarındandır. Hüznü olmayan hakikat yolcusunun nice seneler kat’ edemeyeceği batıni mesafeleri hüznün sahibi kısa bir zamanda elde eder. Müminin amel defteri sahifelerinde bulacağı hasenatın en ziyade faide vereni hüznüdür. Her şeyin zekatı vardır. Hüznün aklın zekatıdır.”

Neden “melali anlamayan nesle aşına değiliz” demek zorunda kalır insan ? Melali anlamayan bir neslin; kaba, hedonist, cıvık, sefil ve suffi olan ne varsa onunla bütünleşmiş duvarlarına başını çarparak yaşamak zorunda kaldığı için mi?

Aklın zekatını vermeyenler aklını temizleyemiyor.

Bir çocuk veya bir aptal kadar kolayca gülüverenlerin acıyı anlamak şöyle dursun, korkularının ve mutsuzluklarının baş köşesine oturtmaları kaçınılmaz olacaktır. Sonra. Sonrası sığ, basit, dar ve anlamaya çalışmanın anlamsız düşeceği bir düşünce karmaşası. Ne diyecekler melali anlayamama için.

Neden “sanatsal ürün” adına ortaya konan şeylerin büyük bir çoğunluğu birbirinin kötü kopyaları ?

Neden yine bu türden şeylerin ilgi duyulma ömrü çok kısa zaman parçalarıyla sınırlı ?

Neden son yüz yıl içinde dünya çapında bir ürün ortaya koymuş olabilenimiz yok ?

“Arabesk takılmayın arkadaşlar”

İlan-ı Aşk Vaveyla-ı Hürriyet

Ellerimi bıraksan
Öleceğim
Böleceğim ruhumu koynumda yoksan

Alnımda biriken
Küf ve barut kokusu
Uykusu kaçmış bir ömre nedir gereken

Tırmandığım eteklerin
Vardı puslu
Namuslu bir gökkuşağı kelebeklerin

Çokça ustam
Hayra yormadığım bir düştü
Üşümüştü bir mevsim nefesini unutamam

Melez bir sihir
Kadar görünmezdi nedenim
Ey benim anlamım ve güzüm şiir

Ve tebşir çiçeğim
De gel tut gönderimi
Ellerimi bıraksan öleceğim

14.01.1994-Konya

Ö m e M e k t u b u

B

ahadır'ın ne olduğunu öğrendim. Ama sana Bahadır'ı anlatmamıştım değil mi ?

eylemi içine almıştı.

Bahadır'ın babasının ölü vücudu üzerine örtülmüş beyaz ve kirli nevresimin kıvrımlarından belliydi. Gecenin bir vaktinde ölüvermişti.

Bahadır'ı ne zaman gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Gece miydi, gündüz mü, Kış mıydı, bahar mıydı, yaz mı, günün hangi saatiydi, hava sıcak mıydı soğuk mu, üzerinde nasıl bir elbise vardı, ben neden oradaydım, nasıl gitmişim ? Hiç biri ama hiçbir ayrıntı kalmamış zihnimde. Bu sorulara arayıp da cevap bulamayışımın nedeni, hafızamın zayıflaması veya onu görüşümüm üzerinden çok zaman geçmesi değil

Bahadır, onaltı yaşlarında bir çocuktur. Öylesine çöküvermişti bulunduğu yere, gözleri... Gözleri müthişti. Ağlamaklı değildi. Meraklı değildi. Korkulu, umutsuz, bedbin, şaşkın, dalgın değildi. Bir hüznü vardı gözlerinde. Müthiş, çarpıcı, kurşun kadar etkili, tokat kadar sesli, yumruk kadar sarsıcı bir hüznü. O anı, "Ben bugün hüznü bir çocuk gördüm." Cümlesi ifade etmeye yetmeyecekti. Ancak "Ben bugün bir hüznü gördüm" denilebilirdi. Hüznü gördüm, hüznü dokundum, denilebilirdi. Gözlerinden içindeki hüznü dış dünyasına aktaran öylesine derin, kuşatıcı, kapsayıcı bir rüzgar esiyordu ki, diğer ne varsa silip süpürüyor, önemsizleştiriyordu.

Öylesine bildik bir durgunluk, acınası ve merhamet edilesi bir zavallılık değildi gözlerinden taşan anlam. Gözlerine baktığımdan itibaren o hüznü denizine boğazıma kadar battığını hissettim. Yapılacak işler yapıldı. Söylenecek sözler söylendi. Gidilecek yerlere gidildi. Atılacak adımlar atıldı. Yeri değişecek eşyalar yerlerinden kıpırdatıldı. Ama hepsi, her hareket, her kıpırdanış, her ses ve her soluk öylesine, kendiliğinden oluveriyormuş, önemsiz ve gereksiz olduğunun bilinciyle, olsa da olur olmasa da edasıyla idi. Bahadır'ın gözlerinden taşan hüznü uzayı kapsadığına inanılan esir maddesi gibi her şeyi ve her

Annese öldüğünden beri, yedi yaşından beri babasıyla paylaştıkları yalnız hayatları bitmişti. Bir evin içinde iki can idiler. Su tesisatı tamiratı yapardı babası, kahvecilik, garsonluk, ufak tefek arıza tamirleri gibi bir çok işe girip çıkmıştı. Biri diğeriyle alakasız, önemsiz, kıt kanaat geçindikleri işleri hep değişti. Ama değişmeyen iki şey vardı. Hayatın yüzüne gülmeyişinin acısını hafifletmek için durmadan içtiği içki ve tek oğluna sağlamaya çalıştığı aile hayatı. Yıllarca baba ve oğul, kaderin kendilerine biçtiği, önemsiz, sıradan, hayalleri olmayan bu basit ve düz hayatlarında yalnızlıklarının içine gömüldüler. Yakın akrabalarıyla alakaları günden güne zayıfladı. Komşuları bile Bahadır'la babasının varlığından çoğu zaman haberdar değillerdi. Bahadır okula gitti, Bahadır sokakta oynadı, Bahadır, çarşı pazar gezdi, giyindi, yıkandı, kirlendi, temizlendi, acıktı, doydu hep yanında sessiz, dalgın, umutlarını ve beklentilerini kaybetmiş babasının durgun sarhoşluğu vardı. Bahadır, çocuk ruhunun derinliklerine o kaçınılmaz yalnızlığı sığdırabilirdi. Ağız dolusu kahkaha atmadı, hiçbir arkadaşını evlerine davet edemedi, hiçbir arkadaşının evine misafirliğe gidemedi. Böylece arkadaşı da olmadı. Küçük, zayıf, narin ruhunun tam ortasına yalnızlıktan örülmüş koca bir sütun dikip öyle yaşadı, öyle yaşamaya alıştı.

Ama şimdi, aniden, hiç beklenmedik bir şekilde babası ölüvermişti.

Öyle yalnız yaşamaya alışmışken, hayata bağlandığı tek nokta olan, hatta ondan başka bir dünyanın çok da farkında olmadığı babası ölüvermişti. Sabahtı. Babasından önce kalkmış, ocağı yakmış, çayı demlemiş, masaya kahvaltılık birkaç şey çıkarmıştı.

Babasının yatağının yanına gittiğinde, hatta uyanması için seslendiğinde hiçbir şeyin farkında değildi. Dokunduğu zaman anladı babasının artık olmadığını. Kaskatıydı. Alıştığı, akşamdan kalma yüzünün ortasında kalan kaybolmuş küçük gözlerinin derinliğinden sızan sönük ve zayıf, belirsiz şefkat ışığı yoktu.

Bahadır, belki şaşırmadı bile. Çocuk ruhunda ki yalnızlık sütunu sayesinde ilk şaşkınlığını çıgıllıklara dönüştürmeden atlatabildi. Ama sonra, diğer insanlar gelip gitmeye ortalıkta dolaşmaya başlayınca sütun sarsılmaya başladı. Uzaktan, çok az gördüğü, zengin amcası geldiği zaman Bahadır artık, tuz buz olmuş ruhuyla ortalıkta kalakalmıştı. Bundan sonra ne olacağı, kiminle kalacağı, ne yiyip içeceği, nasıl yaşayacağı hiç aklına gelmiyordu. Ortalıkta dolaşan, mırıldanarak konuşan, bir birlerinden bir şeyler isteyen, yavaş hareketlerle bir diğerine bir şeyler uzatan insanların yadırgatan kalabalığı Bahadır'ın sessizliğine karışıyordu.

Bahadır, öylesine hüznü doluydu ki, o insanların acıyan bakışları, yüksek sarp kayalara çarpıp geri dönen ses yankıları gibiydi. Acı hüznü karışıyordu.

Ve ben Bahadır'ı anlayabiliyordum. Onun hikayesindeki yalnızlığı ben ömrüm boyunca en kalabalık caddelerde, en gürültülü toplulukların arasında bile içimde gezdirmiş durmuştum. O yalnızlıktan örülmüş sütunlar beni hayata bağlamıştı. Direnci, savaşmayı, umudu öğretmişti. Ve bir gün annem öldüğünde o yalnızlık kulelerinden örülmüş bütün direnç noktalarımın yıkıldığını hissetmiştim.

Bahadır'la tek farkımız o henüz benden çok küçüktü. Çaresiz benim gibi yeniden işe başlayacak, bu sefer o belirsiz, sönük, zayıf şefkat ışıltısı olmaksızın yaşayacak, ruhuna daha yeni, daha yüksek, daha sağlam yalnızlık sütunları dikerek direnci, umudu öğrenecekti.

Öğrendim, Bahadır anneannesinin yardımıyla liseyi bitirmiş, bir uzak şehirde iş bulmuş çalışıyormuş. Bir taraftan da üniversiteye hazırlanıyormuş.

Ben mi ? Ben hiçbir şeye yeniden başlayamayacak kadar yorgunum.

Şiir - Ali Zarlak

Horlandı Yürek

Aşk dedi, aşk için acılar çekti,
Aşkın tohumunu dağlara ekti,
Yüce dağ başında açan çiçekti,
Aşkı bilmezlerce horlandı yürek.

Koşmayı ar saydı ikbal peşinde,
Sevgi vardı hayalinde, düşünde,
En taze çağında, bu genç yaşında
Bir damla aşk için korlandı yürek.

Kara çizgi çekti kine, hasede,
Kalem boynu bükük kaldı masada,
Aşk için çırpınsa, sevgi dese de,
Nefreti sevmeye zorlandı yürek.

Yirmi değil sanki kırk yaşlarında,
Siyah tel kalmadı hiç saçlarında,
Para nasır tuttu avuçlarında,
Aşkı seçmez oldu körlendi yürek.

Aradı nerdeyse buldu her acı,
Kurtlandı diktiği sevgi ağacı,
Acılar çekmeye kalmadı gücü,
Pas tuttu sonunda kirlendi yürek.

Mustafa Atalay

Estetik Cinayet

Şehre akşam kıızıllığı inerken gireceksin dostum. Kan damardan fışkırdığı o an. Bıçak kalbe değdiğinde, bir çocuk en derin uykulardan “anne” diye uyandığında, aşkın nabzında attığın dem gireceksin şehre. Adımların sinsî olmalı, bir o kadar da erkekçe. Korkmalısın dostum kendi gölgenden bile ama bilmelisin ki sensin bu akşamın heyulası ve bıçağın bir zülfikar olmalı.

Şehre fındık dallarının arasından girmelisin dostum. Yaprak hışırtılarının arasından, Karadeniz dalgalarının çırpınarak söylediği marşların satır aralarından, bayrak burçlarından, üç tuğun sallandığı orduların nal seslerinden.

Şehre Yunus gibi girmelisin dostum. Ve insanları caneviden vurmalısın. Titretmelisin hepsini gönül tellerinden. Beyinlerini ve nefislerini vicdanlarıyla değiştirmelisin dostum. Gözbebeklerinden ağmalısın tüm izbelerine. Kör etmelisin ne kadar kör bakışları varsa.

Şehre girmelisin dostum, hem de hiç arkana bakmadan. İşini erken bitirmelisin. Usta katiller gibi sakın ve telaşsız olmalısın. Unutmamalısın

ki “her cinayet bir tablo kadar saat değeri taşır”. Nasıl ki her gün yeni ihanetler keşfediliyorsa sen de yeni ölümler bulmalısın dostum. İşini bitirdiğinde bıçağındaki kanı ağzınla yalamalısın. Ve öpüp alnına koymalısın.

Şehri öldürmelisin dostum. Sen öldürdükçe varsın.

Şehrin insanı şehrin / Bozuk paraların, sivilcelerin”

Ve sen dostum; bir şafak vakti ölmelisin. İlahi mesajın evreni perde perde kuşattığında, gülün bülbüle ettiklerinden habersiz uyandığında, anaların memelerinden yavrularının ağızlarına ilk süt damlası düştüğünde, ılgıt ılgıt seher yelleri eserken, baharın tüm yeşilliklerinin kalbinde aşk diye vurup, çiy damlaları toprakla buluştuklarında. Evet ölmelisin dostum. Senin kanın şafağa asılmalı ve şafak senin kanın olmalı. Her şafak sen olmalısın. Sen dostum, her şafak vakti doğmalısın.

Selman Metinoğlu

Var mı İçinizde Beni Tanıyan?

Yaşanmadan çözülmeyen sır benim.

Kalmasa da şöhretimi duymayan,

Kimliğimi tarif etmek zor benim.

Kimsesizim, hismum da yok hasmum da,

Görünmezim, cismim de yok resmim de,

Dil üzmezim tek hece var ismim de,

Barınağım gönül denen yer benim.

A K..., bildiniz.Cemal SAFİ'nin dizeleriyle selamlıyor sizi.

Aşk, filozofik bir açılım.Aşk, kendini kaybederek kendini buluş.Yer ve gök coğrafyasındaki cisimciklerin duruşunu ve dönüşünü anlatan bir tek kelime olabilir: Aşk.Yoksa dünyanın milyarlarca yıl aynı yörüngede güneş etrafındaki dönüp duruşunu nasıl açıklayacaktık?

Aşk Allah'ın ipidir.Ve varlık ona bağlanmıştır. Aşık olmak O'na varmak yada varmak üzere yola koyulmaktır.Aşık son menzilde görür ki; "La mevcude illa Hu".Ben yok, biz yok, O var.Ve O'na kavuşmak hakiki düğündür.Ve elbette "şeb-i arus".Ölümün adı zifaf, destur ya Hazret-i Mevlana.

Aşık ol ve kendini aradan kaldır.Aşk son adım, son nokta, gölge varlığın yandığı ve tek gerçek varlığa dönüştüğü an.Saf heyecan."O'ndan geldiniz, O'na döneceksiniz". Dönüş hem O'na hem O'nun bir parçası olmaya.O'na Döneceğiz ve dönüşeceğiz.İşte o andır düğün gecesi.

Eşrefoğlu RUMİ onu ne güzel çözmüş ve formüle etmiş;

Bu evren sanki oddan bir denizdir

Ana kendüyi atmaktır adı aşk

Deniz dediğin alev almalı, tüm kainatı harlamalı. Ve aşık Cehennem'e dalmada bir an tereddüt geçiriyorsa o aşk, aşk mıdır?İsterseniz Sezai KARAKOÇ'a soralım. Üstad,"aşk dediğin de ne?"

Ben çiçek gibi taşıyorum göğsümde aşkı

Ben aşkı göğsümde kurşun gibi taşıyorum

Gelmiş dayanmışım demir kapısına sevdanın

Ben aslında yaşamıyor gibi yaşıyorum

Ben aşkı göğsümde kurşun gibi taşıyorum

Çünkü kurşun yarasının daim bir sıcaklığı ve ürperti veren bir ılıkılığı vardır.Göğse madalya takmaya ne gam.Madem ki "en güzel türküyü bir kurşun söyler", öyleyse onun melodisi göğüste dolaşıp durmalı.Aşk kalbe dayandığında kapıya iki kez vurmalı.

Aşk bu mu şimdi? Böyle aşk olur mu?Ya ne olacaktı!Hayat kadınlarının eylemsel emek ifadesi mi?Yoksa değer katillerinin vasatın altı zekalı çığırcıların en iyisinden yatsı ömürlü pejmürdeliklerine yakıştırdıkları "büyük aşk yaşıyorlar" teranesi mi?

Yok daha sadeleştirilmişini istiyorsanız –ne demekse o- aramadığınız kadar.İster Cahit SITKI'ya sorun:

Bir kere sevdaya tutulmaya gör,

Ateşlerde yandığının resmidir

Aşık dediğin Mecnun misali kör,

Ne bilsin alemde ne mevsimidir.

O bile iklimi ve zamanı şaşırmanın ve dahi beş duyudan başka bir duyguyla duymanın tarifidir diyorum

aşk.Behey şaşkın, şaşırmayana şaşılır.

İster Abdürrahim KARAKOÇ'a sorun:

*Yar deyince kalem elden düşüyor,
Gözlerim görmüyor, aklım şaşıyor,
Lambada titreyen alev üşüyor,
Aşk kağıda yazılmıyor Mihriban.*

Ne naif tarif.Tabi kağıda yazılırsa alev üşümez, aşk üşür.Ya sen niye yazıyorsun?Ben yaşayamadım ey okur, yaşayan yazmaz, yazan yaşamaz.Buna intikam diyorsan, de.

Peki Orhan GENCEBAY'a ne diyeceksin?

*Eğer aşka bir ceza verebilseydim
Benim gibi onun da sevmesini isterdim*

Bu ne kin!Resmen bulaştırma histerisi.İster misiniz tümünden karantinaya alınalım.Kıyas uygulasınlar, kalem kırsınlar.Ne yapalım, n'idelim YUNUS'un dediği gibi, "kande gidelim aşkın elinden?"Çün "aşk bizi kana boyamıştır", yana yana yürüyüşümüz ondan. Biz aşık milletiz vesselam.Kadim Mecnunluk geleneğimiz var bizim.Her ne kadar Muhammed İKBAL, "bizim Leylamız şehire yerleştiğinden beri çöllerin yüzü Mecnun görmez oldu" dese de ne olacak yani, çölde Leyla'ya rastlarsa Mecnun ona ne diyecek ki; 'sen de kimsin?'den başka.

Şehir doğan bütün Leylaları cahiliyye toprağına gömse de umudumu kesmem. Zira FUZULİ'nin ruhu Müslüm GÜRSES'in yorumunda yaşıyor beş asırdır;

*Bende Mecnun'dan füzun aşıklık istidadı var
Aşk-ı Mecnun benim, Mecnun'un ancak adı
var*

Mecnun Fuzuli'yi tanısaydı sokağına çıkamazdı.

Onun sade anlatımı değil, yaşantısı da damardan.Bulunca operatör gibi yara yara giden bir tarzı var çünkü.

Aşkta eline su dökülmeyecek biri varsa o da Mevlana'dır.Aşk onunla manaya büründü ve Şems diye göründü.Yaratılışın sırrını mı çözmüştü o yoksa?Semazenler hangi aşkın yörüngesinde seyyareler gibi döner dururlar?Ve ney, şikayetkar ve mahviyetkar neyin iniltisini tekellüm etmektedir bunca dem?

Mevlana'dan önce onun çerağından kibrit tutuşturanları tanımak lazım.Çömezi İkbâl'e bakın da Mevlana CELALEDDİN' görün:

*Hürriyet aşkın sükunetidir
Aşk hürriyet kervanının devesidir
Akıl kazansın diye herkese yaltaklanır
Aşkın hesabı ise ancak kendisiyledir
Aklın kaynağı tereddüt ve korkudur
Aşk ise azimdir, yakındır, inançtır
O, viran etmek için tamir eder
Bu ise, imar etsin diye viran eder*

Ne diyorduk; "Özülkemi haşat eden güç Tanrı vergisidir\Çekeceksin oğlum, aşk G-3 mermisidir". Aşkın girdiği yeri harmanlama huyu vardır.Bu yüzden akıl ondan hep korkar.Aşk karagözlü bir şövalyedir ve akıl onunla düelloya cesaret bile edemez.Ancak onu düşünce ve fikirle alt edeceğine sanır.Oysa ki kendini kandırmakta akli ziyan etmektedir.Aşk İsmet ÖZEL'in deyimiyle "bir deli fişkındır", onunla kim aşık atabilir?

İşte Kevser Gazeliyle Hz.MEVLANA ve onu kavramaktan acizliğimiz:

*Saki kadehi aşk-ı İlahi ile doludur
Mestaneye ekmek sözü etmekten uzak dur*

Bu yol aşk yoludur.Kadehler İlahi aşk ile doludur. Sakiler bu yolun mükremin diğergamlarıdır.Şarap aşkın

hammadesidir. Ve sarhoşluk kendinden geçerek gerçek kendini bulma hamlesidir. Mest olmuş biri kuru ekmeğin rüyası görmek istemez. İster ki hep aşktan, şaraptan bahsedilsin.

***Sun kevseri, kansın suya hep teşne gönüller
Deryada yüzen canlı sudan başka ne ister?***

Şarap aşk suyudur, kevserdir. İnsan yaratılış itibarıyla zaten umumen sudur ve dahi suya teşnedir. Ona onun öz suyunu sundun mu daha ne istesin? Balıklar için su neyse insan için kevser odur.

***Sundun da suyundan bu beden sellere gitti
Cana, bu harap haneyi tezyin işi yetti***

Kevser öyle bol sunuldu, aşksuyuna öyle garkolduk ki beden bir posa halinde sürüklendi gitti, ruh kaldı ve o kanyor. Ey sevgili, ey can; bu izbe ruh, bu körpe beden seninle ziynetlendi. Süsümüz sensin, seninle ayaklandık.

***Aşkın, o çorak toprağı gül bahçesi etti
Dalga, o bulut gözlere bin inci üretti***

O öyle bir sevgilidir ki ve aşkı öyle bir aşktır ki kırık toprak gibi çorak bir kalbi gülşene, renk renk, koku koku bir gülistana döndürür. Ve o aşk dalga dalga yükselir, O'nun her hatıra gelişi bir sarhoşluk dalgası gibidir, bir dalgası bile gök gözlerdeki derin bulutlardan binlerce dip incisi üretir.

***Doldur o şaraptan, yine doldur, yine bir sun!
Dursun gece, ey dost onu durdur ne olursun***

Bize hep o İlahi aşktan, sarhoşluk iksirinden sun, yine sun, yine sun. Ve gece ne olur dursun, bu vakitler dursun, ey kadim ve ezeli dost, onu durdur, söyle de dursun. Yani hep sen kalalım. Bu aşk sarhoşluğunu çok görme bize Yarab.

***Vur uykumu zincirlere vur, geçmesin anlar
Varmaz, gecenin farkına varmaz uyuyanlar***

Ve gecenin geçmemesi için uykunu düşlerle birlikte zincirlere vur, vur ki zaman geçmesin, yine gece dursun. An hep kendinden geçiş deprem anı olsun. Böyle bir gecenin farkına, uyuyanlar, uykulu gözlerin canına okumayanlar varamazlar. Zira o nefsin ötesindeki zamanın vazgeçilmez tadıdır.

Mevlana ve mistizm kokuyor Aralık. Kar bile aşkla yağdı 17'nin üstüne. Böyle düğün-bayram kaç yıldır görülmemişti. Bayram geçekten bayram oldu. Hem de Üstad Necip FAZIL'lık bir bayram;

***Ölüm ölene bayram, bayrama sevinmek var;
Oh ne güzel, bayramda tahta ata binmek var!..***

Aşkla kalın.

Selman Metinoğlu

Feyzi Halıcı

Şiir Defteri

Duy şikayet etmede her an bu ney,
Anlatır, hep ayrılıklardan bu ney.

Der ki feryadım kâmişlıktan gelir,
Duysa her kim, gözlerinden kan gelir.

Ayrılıktan parçalanmış, bir yürek,
İsterim ben, derdimi dökmem gerek

Kim ki aslından ayırmış canını,
Öyle bekler, öyle vuslat anını.

Ağladım her yerde hep ań eyledim.
Gördüğüm her kul için 'dostum' dedim.

Herkesin zannında dost oldum ama,
Kimse talip olmadı esrarıma.

Hiç değil feryadıma sırım uzak,
Nerede bir göz, nerede bir can kulak!

Aynadır ten can için, can ten için.
Lâkin olmaz can gözü her kimsenin.

Ney sesi tekmil, hava oldu ateş,
Hem yok olsun kimde yoksa bu ateş.

Aşk ateş olmuş dökülmüştür neye,
Cezbesi aşkın karışmıştır meye.

Yerden ayrı dostu ney, dost kıldı hem.
Perdesinden perdemiz yırtıldı hem.

Kanlı yoldan ney sunar hep arzuhal,
Hem verir mecnunun aşkından misal.

Ney zehir, hem panzehir ań nerede var?
Böyle bir dost, böyle bir özlem var!

Sırrı bu aklın, bilinmez akıl ile,
Tek kulaktır müşteri, ancak dile.

Gam dolu günler, zaman hep aynı hal.
Gün tamam oldu yalan yanlışı hayal!

Gün geçer, yok korkumuz her şey ma-
sal.

Ey temizlik örneği sen gitme kal.

Kanar her şey tek balık kanmaz sudan.
Gün uzar, rızkın eğer bulmazsa can.

Ölgünün halinden anlar mı ham?
Söz uzar kesmek gerektir ve's-Selam.

Boşkun Hüksel

Benim Doğduğum Köyü...

Bazen üşümek gerçekten hayatı çekilmez hale getirir. Veya çekilmez hayatı burnunun dibine, gözünün içine sokar. Yaşamayı katlanılabilir hale getirecek küçük mutluluklar, basit hedefler, kolay hayallerin arasına girer.

“Benim doğduğum köyü akşamları eşkiyalar” basmazdı. Eşkiya gibi çöküveren soğuk, üşüten rüzgarlar, insanı bir yerlere sığınmak zorunda bırakan kar basardı. Sis basardı. Sığınacağın yer, sıcak bir yuva olamazdı.

Koskoca bir nahiye idi yerleşim merkezi. Tam ortada meydan, meydanın bir tarafında Atatürk heykeli, diğer tarafında Jandarma karakolu, karşı köşesinde okul, yanında Belediye binası, onun yanında nahiye müdürlüğü vardı. Nahiye müdürümüz, kocaman bir adamdı. Devlet gibi yürürdü. Devlet gibi bakardı, devlet gibi konuşurdu. Meydan dedimse öyle kocaman bir alan gelmesin gözlerinin önüne, bu saydığım taştan unsurların ortasında kalıvermiş bir boşluktu hepsi. Bizim nahiye müdürü bir gezindi mi ortalıkta, meydana adım atacak yer kalmazdı. Caminin ak sakallı, yaşlı, sessiz, sakin hocasına bile hitap ederken;

- “Ulan hoca efendi !” derdi nahiye müdürümüz.

Onun çok büyük bir adam olduğunu Jandarmanın ondan korkmasından çıkarırdık. Jandarmadan da biz korkardık. Jandarmayla yolda karşılaşsak yolumuzu değiştirmek zorunda kalırdık. Her istediklerini yapabilme imkanları olduğunu zannetmekten kaynaklanan bir korkuydu bu.

Kocaman silahları vardı. Pervasız davranışları.

İçimizden birilerinin –genellikle kahveciler,

şoförler falan olurdu bunlar- jandarmayla arası iyi ise ondan da korkmak zorundaydık. Güçlü konuma geçerdilerdi.

Her şeye hakim bu rezil korkunun yanında sığınılacak bir sıcak yuva yoktu. Evler kerpiçti. Damları düz toprak. Pencereden çıkardı sobaların bacaları. Dumanı çekmezdi. Her soba yanıfta bir duman kaplardı ortalığı. Sonra elbet pencereler açılırdı. Tekrar soğuk. Soğuk ve duman arasında tercih yapmak zorundaydık.

Evlerde o zamanlar su akmazdı. Çeşmeden taşınan suyla giderilirdi tüm ihtiyaçlar. Meydanı dolduran nahiye müdürü su taşıyan kadınlarla, çocuklarla karşılaşırđı, daha bir başını yukarılara kaldırır. Daha bir devlet gibi görünürdü. Hiç değilse o su taşımak zorunda değildi.

Saç soba yanıftısa tütmeden, üzerinde bakır bir kazan yavrusunda mercimek çorbası kaynamakta ise, kuru soğanın varlığından haberdar isen işte mutluluk, işte güven duygusu, işte sıcak yuva...

Bu ne karamsarlık, bu ne ürkünç yaşam biçimi. Hiç iyi bir şey yok muydu ?

Hiç güzel bir şeyler olmazmıydı bu insanların hayatında ?

Zap suyu edebiyatı, fakirlik söylencesi kendi ruhundaki karanlıkları başkasının gönlüne sızdırma çabası mı ?

Güzel şeyler olmaz mı ?

Çok olurdu güzel şeyler...

Adnan Şerifoğlu

Sen Bana

“Benim istediğim sevgili cehennem gibi olsun ama, bir

anda kurutup, yok edip denizleri, gene bir anda bir

dalgadan bir deniz çıkararak meydana

unutturmalı cehennemi”

(MEVLANA)

Sen yar, ağyar sen bana
Sen Nazar, nazar sen bana

Sen rahman, rahim sen bana
Sen gece, seher sen bana

Sen bikarar, karar sen bana
Sen rüzgar, kar sen bana

Sen gül, har sen bana
Sen bahçe, bahar sen bana

Sen hayat, ölüm sen bana
Sen "var", "yok" sen bana

Mehmet Harputlu

Karanlığın Kahkahası

Kkaranlığın Kahkahası

Ambrose Bierce

“Kara gülmece ?...”

Sanırım, Bierce sınırları pek belirgin olmayan bu bölgeye giriyor. En azından “Acılı bir kahkaha çıkartıncaya dek” düzenin kolunu kıvıranlardan biri de o. Elinizdeki kitabın bir bölümünü oluşturan, yazarın Ezop’tan alıp “düzelttiği” bir demet dikenli öykü ancak putkırıncı bir bilgenin elinden çıkmış olabilir. ...” diye başlıyor çeviren Sulhi Dölek kitabına.

İş Bankası Kültür yayınlarından çıkmış. Mayıs 1999. Kitabın yazarı Amerikalı Ambrose Bierce, (1842 – 1919) ilk kez 1898’ de yayımlamış 245 kısa öykücükten oluşan “Fantastic Fables” i. Fakat mütercim “Fabl” tanımlamasını pek uygun bulmadığını hissettiriyor okuyucuya. Çünkü; O’na göre yazar kesinlikle Amerika’nın Lafontaine’i değil.

Gerçekten bu kısa öyküler aslında toplumu meydana getiren bütün birimlere keskin, alaycı, acımasız eleştiriler. O kadar ki bir çoğu üzerinden yüz yılı aşkın zaman geçmesine rağmen güncel ve taze.

Söz gelişi banka hortumcularla ilgili olana bir bakın.

“İflasın eşiğinde bir bankanın baş silahşörü, resmi bir herşeye burnunu sokma yetkilisi tarafından ziyaret edileceklerini öğrenince büyük rakamlı bir kişisel çek yazıp bankanın gelirleri arasına kattı. Sonrada gitarını neşeyle tıngırdatarak denetlemeyi bekledi.

Defterlerin denetleyen Burun çeki görünce “Bu da nedir ?” diye sordu.

Bankanın mevduatı cebe indirme yardımcısı: “Bu bizim borçlarımızdan biri” diye yanıt verdi.

“Borç mu ?” dedi Burun. “Hayır, hayır bu bir alacak... Sanırım böyle demek istediniz.”

“Çok yanılıyorsunuz dedi yardımcı. Bu çek, bu bankada, bizim kağıdımız üzerine, bizim mürekkebimiz ve kalemimiz kullanılarak yazıldı. Ayrıca altı aydır kırtasiye faturalarımızı bile ödeyemiyoruz.”

“Anlıyorum” dedi Burun, düşünceli bir havada. “Demek ki bu bir borç. Peki nasıl ödeyeceksiniz bunu?”

Mevduatı cebe indirme Yardımcısı bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Tanrının yardımı, sebat ve yasal boşluklar sayesinde öderiz efendim.” Diye karşılık verdi.

Devletin sadık görevlisi, “Yeter, yeter!” dedi duygusal bir sesle. “İflastan kurtuldunuz, buyrun belgenizi.”

“Siz de şu mürekkep şişesini buyrun” dedi minnettar bankacı, şişeyi öbürünün cebine sokarken. “Verebileceğimiz tek şey bu.” (Sayfa:30)

yazarın kaleminin şiddeti iki sınıf üzerinde çok acımasız. Ama ne acı ki hepsi güncel. Politikacılar ve din adamları.

LİDERİN GÖLGESİ

Bir siyasi lider , güneşli bir günde gezintiye çıkmıştı. Birden gölgesinin kendisini terkedip kaçtığını gördü.

“Buraya gel seni namussuz!” diye bağırdı.

Gölge tabanları büsbütün yağlayıp, gözden kaybolmadan önce dönüp seslendi:

“namussuz olsaydım seni terk etmezdim.” (Sayfa: 44)

KORKU VE GURUR

“Günaydın dostum” dedi Korku Gurur’a. “Bu sabah nasılsınız ?”

“Çok yorgunum” diye karşılık verdi Gurur. Yol kenarındaki bir taşta oturup terini sildi. “Politikacılardan bıktım artık. Kirli işlerini çomaklarken sopa yerine beni kullanıyorlar.”

Anlayışla gülümsedi Korku. “Ben de Politikacılardan yana dertliyim.” Dedi. “Rakiplerinin yaptıklarına bakarken tiyatro dürbünü falan değil de beni kullanıyorlar.”

İki sabırlı köle böyle dertleşirlerken, yine iş başına çağrıldılar. Siyasi partilerden birinin hırsızın tekini aday göstermesi nedeniyle bir kutlama düzenlenmişti. (Sayfa:45)

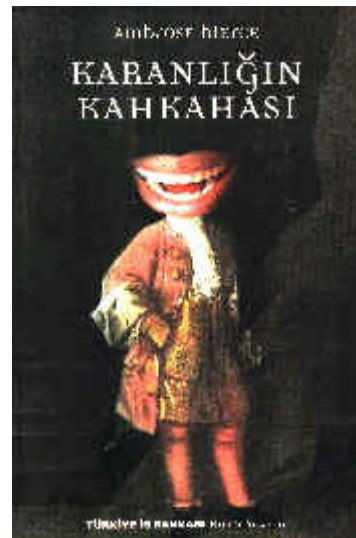
KURT VE KUZU

Kurttan kaçan kuzu tapınağa sığındı.

“Orda kalırsan rahip seni yakalayıp keser.” Dedi Kurt.

“Ha sen yemişsin, ha rahip kurban etmiş.” Diye karşılık verdi Kuzu. “Benim için bir şey farketmez.”

“Böyle önemli bir konuda bu kadar bencil davranmakla kalbini kalbimi kırıyorsun dostum,” dedi Kurt. “Benim için çok şey fark eder.” (Sayfa:114)

Reha Aşık

Pağmur Gül Ve Sen

Serince
İnsan delice
Gelir her gece
Sisler içinde binbir düğünce

Bir his yumağıdır çözülmöz
Düüm olur içimde
Gözlerin bakanda çaresizce
Düüer kırılırım sessizce

Fıldızdır
Fancar geceleri gözler
Ve bir hançer gibi böler
Geceyi gözler

Korkarım
Bir dal isterim tutunacak
Ellerini ararım -simsıcak-

Bu dua
Amin tutmayacak
Düüer kırılır kolum kanadım

Pağmurlar yalınmalı
Her gece delice

Ve bir ses
Adını söyler nefes nefes

Her gül görende
Seni hatırlarım
Her gül görende
Çaresiz,
Ağlarım.

Diruba Kutlu

Yağmur Yağsın

*Yağmur yağsın istiyorum gideceğim bu günde
Bardaktan boşanırcasına gürül gürül bir yağmur
Islatsın ruhumda tozlu ve eskimiş ne varsa
Küçültür insanı ayrılıklar her defasında
Küçülüşlere yağmurlar yağsın*

*Islansın Akdeniz'in tozlu palmiye ağaçları
Beyaz nevresimlere yağmurlar yağsın
Sokaklardan aksın çamurlu yağmur suları
Umutsuzluklar da beraber aksın*

*Her çaresizliğin sonunda geliveren kabul edişler
Yağmurla beraber yağsın umarsız gönlüme
Her ayrılık kirletir biraz insan ruhunu
Kirlenmişliklere yağmurlar yağsın*

*Evimizin önündeki ıhlamur ağacının pırıltısı
Ve vazgeçemediğim ne varsa
Yağmurla çoğalırdı,artık çoğalmasın istemiyorum...
Yağmur yağsın istiyorum,yağmurlar yağsın
Ayrıldığım ne varsa yağmurlar yağsın üstüne
Beni unutacağın gün gelecek biliyorum
O günde yağmur yağsın*

*Yağmur yağsın beni örten toprağa
İçimdeki hasretin acısına inat
Yağmur yağsın
Unutulmak küçültmez ve kirletmez ruhumu
Benliğimi yücelten acılarıma yağmurlar yağsın
Yağmurlar yağsın istiyorum o günde
Yücelişlere yağmurlar yağsın.*

Hayrettin Geçkin

ş i i r k o n d u

kendi halinde
bir göçerim ben
o düş senin
bu düş benim
dostluğa kardeşliğe
yakın bir şafakta
açar yalnızlığım

bir şiir girer koluma
bir şarkı
yoldan çıkarım
aşık olurum
deli olurum

bilmem nasıl katlanır kahrıma
şu zavallı şiirkondu yüreğim

Sinema

Yüzüklerin Efendisi : Yüzük Kardeşliği

Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring

Tür : Macera , Fantezi

Yönetmen : Peter Jackson

Senaryo : Philippa Boyens, Peter Jackson, J.R.R. Tolkien (kitabından)

Görüntü Yönetmeni : Andrew Lesnie

Müzik : Howard Shore

Oyuncular : Elijah Wood, Sean Astin, Ian Holm, Christopher Lee

Filmin Konusu : Bir grup kahramanın dünyalarını şeytani güçler birliğinden kurtarma mücadeleleri...

Hobbit'ler, cüceler ve halk, şeytani güçle savaşmak için bir araya geliyorlar.

Elijah Wood, Ian McKellen, Liv Tyler, Cate Blanchett, Viggo Mortensen gibi birçok ünlü oyuncunun rol aldığı filmi fantastik işlerinden tanıdığımız Peter Jackson yönetiyor. "The Lord of the Rings", J.R.R. Tolkien'in dünya çapında büyük ilgi gören roman serisinden sinemaya uyarlanmış.

Blade 2 : Bloodlust

Tür: Aksiyon

Yönetmen : Guillermo Del Tore

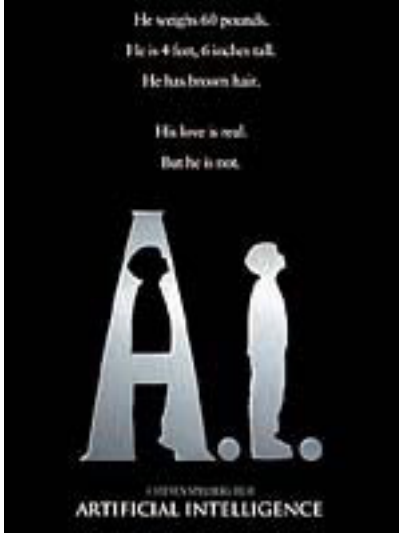
Senaryo : Guillermo Del Tore , David S. Goyer

Görüntü Yönetmeni : Gabriel Beristain

Müzik : Marco Beltrami

Oyuncular : Wesley Snipes , Kris Kristofferson , Tcheky Karyo , Ron Perlman , Luke Goss

Filmin Konusu : Yarı vampir yarı insan olan savaşçı Blade'in yeni düşmanı, vampir topluluğu içinden çıkmış garip bir vampirik mutant olan Reaper: Bir kaza sonucu tetiklenen "kan dalgası" ile ortaya çıkan bu yaratık, sadece vınsanların değil, tüm insan nüfusunu hızla tükettiği için aç bırakacağı vampirlerin de yeryüzündeki varlığını tehdit etmektedir. İlk film-den tanıdığımız Whistler'ın yanısıra, bir zırh uzmanı olan Scud da amansız savaşta Blade'in yanında yer alırlar...

Yapay Zeka

A.I. Artificial Intelligence

Tür : Bilim Kurgu

Yönetmen : Steven Spielberg

Senaryo : Brian Aldiss, Ian Watson, Steven Spielberg

Görüntü Yönetmeni : Janusz Kaöinski

Müzik : John Williams

Oyuncular : Haley Joel Osment, Jude Law, Frances O'Connor, Jake Thomas

Filmin Konusu : Onbir yaşındaki bir çocuk olan David, dış görünüşüyle yaşlılarından ayırt edilecek bir özelliğe sahip değildir. Gerçekten sevgi dolu bir yüreği vardır. Fakat kendisi gerçek değildir...

21. Yüzyılın ortalarında bir mucit, kendi varlığından haberdar olan (yani öz bilinç sahibi) yeni bir tür bilgisayar geliştirir. Bu icadın temel amacı, kendini insan yerine koyarak, insanlığın ortak sorunlarına (kutuplardaki buzun eriyerek dünyayı sel altında bırakması gibi) çözüm bulmasıdır. Bu tür yapay zeka çeşitli robotlara monte edilir. Bunlardan biri, bir çocuk formundadır. Ve öz bilinç sahibi bu robot, günün birinde basit bir makineden daha fazla birşey olup olmayacağını merak etmektedir...

Bilimkurgu donelerle geleceğe taşınmış bir tür Pino-kyo uyarlaması olan bu yapım, yönetmeni Spielberg'le olduğu kadar başrol oyuncusu Haley Joel Osment ile de dikkat çekiyor.

Maymunlar Cehennemi
Planet of the Apes

Tür : Bilim Kurgu

Yönetmen : Tim Burton

Senaryo : Willim Boyles Jr. , Lawrence Konner, Mark Rosentohal

Görüntü Yönetmeni : Philippe Rousselot

Müzik : Denny Elfman

Oyuncular : Mark Wahlberg , Helena Bonham Carter , Tim Roth , Charlton Heston

Filmin Konusu : Bizde Maymunlar Cehennemi adıyla gösterilmiş 1968 tarihli klasik bilim-kurgu film-inin yeni versiyonu Tim Burton tarafından çekildi.

Orijinal versiyonda Charlton Heston'ın canlandığı astronot rolünde bu kez Mark Wahlberg'i göreceğiz. Maymun Prenses'i ise Helena Bonham Carter canlandırıyor.

George Clooney, Kriss Kristofferson ve Tim Roth gibi deneyimli oyuncuların yanısıra Estella Warren gibi bir top modelin de rol aldığı filmde, ilk versiyonda başrolde olan Charlton Heston bu kez bir maymunu canlandırıyor.

Dünyadan kalkan, keşif amaçlı bir uzay aracının maymunların hükmettiği bir gezegene düşmesiyle gelişen olaylar anlatılıyor filmde. Özellikle sürpriz finaliyle sinema tarihinde yer edinmişti ilk versiyon...

